

A decorative scroll with a light beige background and a dark brown border. On the scroll, there is a small illustration of a hedgehog on the right and a pea pod with three peas on the left. The title is written in the center of the scroll.

Ο Σκαντζόχοιρος και
τα Μπιζέλια

Ένα Παραμύθι από την
Άρας Άουμαρ
του Άρη Γκρίμπα

Μια φορά κι ένα καιρό, όταν ο κόσμος ήταν
ακόμη νιός και δυο φεγγάρια ροβολούσαν
στον νυχτερινό ουρανό... τα μπιζέλια
καλέσανε συμβούλιο.

Κόκκινα, κίτρινα και μπεζ μπιζέλια
κατέβηκαν από τους λόγγους, πράσινα και
πορτοκαλί ξεμύτησαν απ' τις συστάδες όπου
κρύβονταν στους κάμπους, ενώ ροζ παρέα
με καφετιά σαλπάρανε ως και τα δω απ' τα
νησιά πέρα απ' το ηλιοβασίλεμα.

Ο λαίμαργος σκαντζόχοιρος, σκληρός κι
ανελέητος δυνάστης των μπαξέδων και των
μποστaniών, τα είχε βάλει εδώ και χρόνια
στο μάτι. Με περίσσια ευκολία τα ξετρύπωνε
απ' τις κρυψώνες τους κι αναίσχυντα
τραγάνιζε το ζουμερό τους κορμί με τα
μυτερά του δόντια.

Οι σοφότεροι των μπιζελιών προσπάθησαν
με παρακάλια να λογικέψουν τον
σκαντζόχοιρο, αλλά μάταια. Εκείνος,
πανούργος ως ήτανε, προσποιήθηκε τον

πρόθυμο να ξεκινήσουν τις διαπραγματεύσεις, αλλά τελικά τα ξεγέλασε. Προτού προλάβουν να χαιρετηθούν, τα γράπωσε και με τα μούτρα ρίχτηκε ευθύς στο φαγοπότι.

Έφαγε τόσο πολύ, μάλιστα, που για δυο τέρμινα του ήταν αδύνατο να κουλουριαστεί και με την ησυχία του να χωνέψει. Όταν, ωστόσο, συνήλθε, χασμουρήθηκε κι ρίχτηκε μονομιάς και πάλι στο κυνήγι. Μάλιστα, το πάθημα του έγινε μάθημα αυτή τη φορά. Μόλις χόρταινε, κάρφωνε τα αιχμάλωτα μπιζέλια που περίσσευαν στ' αγκάθια της ράχης του, φυλάσσοντάς τα ως μεζεδάκια γι' αργότερα.

«Λιαστά είστε πιο νόστιμα!» τους έλεγε χασκογελώντας, ενόσω εκείνα παρακάλαγαν σπαρακτικά για τη ζωή τους.

Ευτυχώς, για τα δύσμοιρα μπιζέλια, έφτασε ο χειμώνας. Ο σκαντζόχοιρος, γνωστός τεμπέλης, από τα πρώτα κιόλας κρύα

κλείνονταν στο σπίτι του και κοιμόταν βαθιά. Κι όταν ξυπνούσε, ξεκρέμαγε ορισμένα από τα λιαστά μεζεδάκια από τ' αγκάθια του και μ' αυτά ξεγελούσε την πείνα του.

Περάσανε πολλά χρόνια από εκείνον τον πρώτο χειμώνα, τόσα που τα μπιζέλια έχουνε χάσει το μέτρημα πια. Μα, δυστυχώς, η κατάσταση δεν άλλαξε και κάθε άνοιξη σηματοδοτούσε την αρχή ενός νέου μακελειού. Μάλιστα, ο λαίμαργος σκαντζόχοιρος μοιράζονταν χαμογελαστός τα κατορθώματά του και με τους φίλους του, μέχρι που σύντομα ξεκίνησαν να παίρνουν μέρος και οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι στο μακάβριο κυνήγι.

Έτσι φτάσαμε στο αποψινό συμβούλιο, όπου τα μπιζέλια όλων των χρωμάτων μαζεύτηκαν για να συζητήσουν την κατάσταση.

Τα χιόνια ήδη ξεκίνησαν να λιώνουν στα ορεινά, τα ποτάμια φούσκωσαν στους κάμπους κι ο πάγος έσπασε στις λίμνες. Σύντομα θα ξυπνήσουν κι οι σκαντζόχοιροι.

«Να θαφτούμε βαθιά στο χώμα! Εκεί να περνάμε τον καιρό και μονάχα τους χειμώνες να ξεμυτάμε!» βροντοφώναξε ένα από τα κόκκινα μπιζέλια.

«Να φύγουμε! Να πάρουμε τις βάρκες και να πλεύσουμε μακριά, πέρα απ' τον ήλιο!» αντιγύρισε ένα καφετί.

«Και γιατί να μπαίνουμε σε μπελάδες; Μπορούμε απλώς να δίνουμε στους σκαντζόχοιρους τα πιο αδύναμα και γέρικα μπιζέλια και τα υπόλοιπα να συνεχίσουμε τις ζωές μας!» πρότεινε ένα πορτοκαλί, σκορπώντας ρίγη αντιδράσεων. Μέχρι και να τσακωθούν μεταξύ τους κόντεψαν, αλλά ευτυχώς τελικά πρυτάνεψε η λογική.

Έγινε, ωστόσο, σύντομα ξεκάθαρο πως σε συμφωνία δε θα έφταναν κι αποφάσισαν ξέχωρους δρόμους ν' ακολουθήσουν. Χλεύαζε, μάλιστα, η κάθε ομάδα τις επιλογές των αλλωνών, μα πάνω απ' όλες γελούσανε μ' εκείνη των πρασίνων.

Τα πράσινα αποφάσισαν ν' ακολουθήσουν την προτροπή ενός νεαρού μπιζελιού και να κηρύξουν τον πόλεμο στους σκαντζόχοιρους. Έτσι, λίγες ημέρες αργότερα ξέσπασαν οι πρώτες αψιμαχίες. Στην αρχή οι σκαντζόχοιροι ξαφνιάστηκαν και το σχέδιο του νεαρού έμοιαζε να δουλεύει. Σύντομα, ωστόσο, ανασυγκροτήθηκαν και ρίχτηκαν ακόμη πιο λυσσασμένα στη μάχη.

Δεκάδες πράσινα μπιζέλια συνθλίβονταν καθημερινά κάτω απ' τα πόδια των σκαντζόχοιρων κι άλλα τόσα καταλήγαν στις τροφαντές κοιλιές τους.

Οι περισσότεροι, όμως, απ' τους νεκρούς
ξεψυχούσαν παλουκωμένοι πάνω στ'
αγκάθια, εκλιπαρώντας για βοήθεια που
ποτέ δε θα ερχόταν. Βλέπετε, μια νέα τεχνική
ανέπτυξαν οι σκαντζόχοιροι και
κουλουριάζοντας το κορμί τους σα να 'ταν
μπάλα, κυλιόνταν ανηλεώς πάνω από το
αντίπαλο στράτευμα σουβλίζοντας
μυριάδες.

Σταματούσανε μονάχα όταν σιωπούσαν
γύρω τους οι κραυγές, τρώγανε του καλού
καιρού, και με τα εκατοντάδες θύματα ακόμη
παλουκωμένα να ξεψυχούν πάνω στα
καρφιά τους, κινούσαν για την επόμενη
μάχη.

Μαύρο ήτανε εκείνο το καλοκαίρι για τα
πράσινα μπιζέλια, που βλέπανε τους
αριθμούς τους να μειώνονται δραματικά.

Ωστόσο, τα μπιζέλια είναι πολύ επίμονα κι αν δώσουν τον λόγο τους δύσκολα τον ξεχνάνε. Συνέχισαν λοιπόν να μάχονται μέχρι που το φθινόπωρο πλησίαζε στο τέλος.

Τότε κάτι ανήκουστο συνέβη. Ορισμένοι από τους σκαντζόχοιρους σταμάτησαν στα μέσα της μάχης και ξαπλωμένοι μπρούμυτα στις λάσπες εκλιπαρούσαν για βοήθεια. Είχε γίνει, βλέπετε, τόσο μεγάλο το βάρος από τους νεκρούς στις ράχες τους, που γύρισε να τους πλακώσει.

Το νεαρό πράσινο μπιζέλι, εκείνο που αρχικά είχε κάνει την πρόταση για πόλεμο, δε δίστασε και μ' ένα καλοζυγισμένο χτύπημα ανάμεσα στα μάτια, σκότωσε τον πρώτο σκαντζόχοιρο. Το παράδειγμά του ακολούθησαν κι άλλοι και σύντομα μετρούσανε σημαντικές απώλειες κι οι δυο μεριές.

Έφτασε, όμως, ο βαρύς χειμώνας κι ως
είθισται έφερε και την ανάπαυλα στον
πόλεμο. Οι σκαντζόχοιροι μες τα λαγούμια
τους συζήτησαν τις εμπειρίες τους κι
αντάλλασσαν με δέος τις ιστορίες τους από
τις μάχες. Από την άλλη, τα πράσινα
μπιζέλια προσμετρούσαν το τίμημα κι
ετοιμάζονταν πυρετωδώς για την επόμενη
χρονιά. Κι όλα αυτά, όσο τα υπόλοιπα
μπιζέλια γελούσαν και χαίρονταν με την
επιτυχία των δικών τους πρακτικών.

Δεν άργησε, ωστόσο, να φτάσει ένα γράμμα
από τη θάλασσα, που μηνούσε πως χάθηκαν
οι καφετί ναυτικοί. Έστειλε η Ισένα τις δίνες
της και στο βυθό τα πήρε.

Ετούτο σήμανε και του τέλους την αρχή.

Σαν ξύπνησαν ξανά οι σκαντζόχοιροι
κρατήθηκαν μακριά από τα πράσινα
μπιζέλια. Μονάχα εκείνων το φάγωμα έφερε
τίμημα βαρύ, οπότε ρίχτηκαν με λύσα
καταπάνω σ' όλα τ' άλλα

Σκάψανε βαθιά μέσα στη γη και πιάσανε στον ύπνο τα κόκκινα. Φάγανε τα αδύναμα πορτοκαλί, έπειτα τους γέρους και τα παιδιά κι όταν στερέψαν οι θυσίες, φάγανε κι όλα τα υπόλοιπα.

Περνούσαν έτσι τα καλοκαίρια κι ερχόταν νέοι χειμώνες, μέχρι που σύντομα δεν έμεινε κανένα μπιζέλι. Κανένα εκτός από τα πράσινα, μιας κι εκείνα, πλέον, οι σκαντζόχοιροι αρνούνται να τα δοκιμάσουν.”

ΤΕΛΟΣ

Άρης Γκρίμπας

Ο Άρης Γκρίμπας γεννήθηκε στη Λάρισα το 1987. Εκεί και ρίζωσε, μέχρι που πριν από τέσσερα χρόνια μετακόμισε στο εξωτερικό και πιο συγκεκριμένα στην Ολλανδία. Από νεαρή ηλικία αγάπησε τη λογοτεχνία φαντασίας αλλά και τον κόσμο του Φανταστικού στο σύνολό του. Εξού και κατά καιρούς έχει συμμετάσχει σε δεκάδες εκδηλώσεις για την προώθηση παιχνιδιών, όπως tRPGs, TCGs και Miniature War games.

Ταυτόχρονα, καθ' όλη τη διάρκεια της ενήλικης ζωής του, παιδεύεται προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τα μυστικά των πολεμικών τεχνών, με το bjj να αποτελεί την πιο πρόσφατη αγάπη του. Κύριο πόνημά του είναι η σειρά επικής φαντασίας «Ιστορίες από την Άρας Άουμαρ», με τα τρία πρώτα μέρη της σειράς να κυκλοφορούν από τις εκδόσεις «Βάρδος».

Το Πέπλο της Σκιάς

Η Μάχη του Μπάιν

Η Αντεπίθεση του Νότου

Επίσης, αρθρογραφεί για λογαριασμό της σελίδας **Codex: Fantastica** (πρώην ΛΕ.ΦΑ.ΛΟ.Κ)